

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra I STORM OG STILLE EFTER AAR 1874

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703122146272/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

„Det bliver altfor mørkt,“ skyndte jeg mig at sige.

„Godt,“ svarede Lorden. „Saa venter vi til i Morgen.“

„I Morgen tidlig lid; før fire vil det første Tog være her,“ sagde Tommy, bestandig rolig.

„Saa er det afgjort,“ sluttede Lorden. „I Morgen tidlig Klokken halv fire samles vi her, og saa springer Tommy. Vi kan i Forvejen skridte Afstanden af, saaledes som vi saa' den nu, da Toget kom. — Naturligvis er vi tre Mænd og ikke tre Sladderhanke,“ tilføjede han, idet han saa' bestemt paa mig og Tommy. „Vi giver hverandre vort Ord paa, ikke at tale om dette til nogen. — Nu, det er godt; og lad os saa gaa.“

Vi fulgtes hjem i Tavshed, og da vi var kommen til Sandet, skiltes vi ad og gik hver til sit. Jeg traadte ind i mit lille Værelse, tændte mig en Pipe og søgte at blive Herre over den Ophidselse, som dette vanvittige Foretagende havde sat mig i. Skulde Lorden virkelig være en Skurk, som vilde bruge denne Anledning til at skaffe sig Tommy fra Halsen for saa at . . . ? Jeg turde ikke fortsætte denne Tankegang; jeg vægrede mig af yderste Magt mod at tro det. Lorden var en ekscentrisk, forrykt Englænder, men ikke en beregnende Morder! Nej! — Men var der da nogen Mulighed for, at Tommy vilde slippe fra dette Vovestykke? — thi at Tommy ikke vilde vige tilbage, det var jeg sikker paa; han sprang jo for mere end sit Liv, han sprang for Besiddelsen af Kate. — Jeg gennemløb atter og atter Situationen, saaledes som den var, da Toget kom brusende frem. Jeg erindrede mig Lokomotivets frygtelige Nærhed og Fart. Men paa den anden Side var det dog kun et *Spring*, det vil sige: et Nu, et Sekund! — Lorden havde talt om en Tiger. Ja, Tommy var jo en saadan ung Tiger, der kunde lægge alle sine Nervers og Musklers Kraft i et eneste Spring. Tilmed — jeg vil ærlig indrømme, at jeg tænkte derpaa — tilmed kunde jo en heldig Biomstændighed komme ham til Hjælp. Iscenesættelsen af den hele forrykte Idé hvilede jo alfor meget paa det rent ubestemmelige og tilfældige. Bremsningen kunde jo f. Eks. være begyndt, førend Lorden gav Tegnet. Eller Lorden kunde maa-ske i Morgen, ledet af en Samvittighedsfuldhed, som det alvorlige Øjeblik forudsatte, og som jeg for Lordens Vedkommende ingen Grund havde til at betvivle, — Lorden og jeg i Forening kunde maa-ske i Morgen komme til at lægge, om det saa blot var nogle Tommer til den Afstand fra Lokomotivet, hvori Springet skulde ske. — Og dog, akkurat det modsatte kunde jo være Tilfældet Jeg bøjede mig tilbage i Stolen og holdt Haanden for Øjnene ligesom for ikke at se det Billede, som min ophidsede Fantasi nu forestillede mig. Det var Billedet af Tommys knuste, blødende Lemmer foran den rædsomme Maskine. Billedet af Skræk og Forvirring, af Togets Stands-

ning, af vrede, truende Mennesker, der styrtede hen imod den følelsesløse Lord og mig, mig, Tommys Ven — — — — —

Jeg sprang op og stillede mig i det aabne Vindue; og efterhaanden som den klare, venlige Aftenhimmel, den ensformige Sang fra en Fisker, som sad og bødede sit Garn udenfor sin Dør, og Synet af det roligt hvilende Hav, efterhaanden som hele Sommeraftenens dulmende Poesi lagde sig over mit Sind, beroligedes min arbejdende Fantasi, og jeg følte mig som en Mand, der véd, at han den næste Morgen skal assistere en Ven i en Duel, og hvis overvejende Følelse er et Haab om den lykkelige Udgang af Duellen — — — — —

Saa kom da Morgenens.

Jeg havde ladet mig vække i betimelig Tid, og jeg erindrer, at jeg gjorde et meget udførligt Toilet for at faa Tiden til at gaa uden at komme for tidlig til Mødestedet. Vi havde nemlig gjort den Aftale, at vi for ikke at vække Opmærksomhed skulde begive os hver for sig op til Skraenten. Jeg gik da gennem de smaa Gader, hvor kun ganske enkelte Fiskere eller Fiskerkoner hilste mig: Godmorgen. Jeg kom forbi Brønden, og jeg saa' Laagen staaende aaben og kom til at tænke paa Kate og paa, at hun maaske inden en Time ikke vilde have Nej, jeg knappede min Frakke og afviste alle saadanne mismodige Tanker. Og jeg steg op ad den lille Sti, der fører til Stationsbygningen, drejede til venstre, gik frem langs Dæmningen, skraaede over Skinnerne og naaede den Plads, hvor vi Aftener i Forvejen havde siddet ved Vinkurven. Endnu var jeg alene. Jeg satte mig ned under de smaa, forkrøblede Buske. Der ude i Horisonten strakte en blaa, tæt Skybank sig, saa langt Øjet rækkede. Et svagt, gyldent Skær spillede paa den øverste Tinde af denne Mur. Om Solen allerede var staaet op, eller om den endnu var i Begreb dermed, var ikke let at afgøre. Jeg saa' paa mit Ur. Det stod. Jeg vilde anvende min Urnøgle, men jeg havde glemt den der hjemme. Saa trak jeg en Cigar op af Lommen, tændte den og lod Røgen stige i smaa Ringe op mod de violette Skyer og lod den blande sig med den kølige, styrkende Morgenluft.

Og en saadan Morgen valgte man til en saadan Bedrift.

Jeg begyndte at skamme mig, thi jeg følte, at jeg blev blød om Hjertet. Jeg skulde jo være Sekundant ved en Duel, og — der henne kom Duellanterne. De maatte være truffen sammen ved Stationen; nu fulgte de hen ad Dæmningen, og saa stod de hos mig og bød mig Godmorgen. Begge var de rolige; Tommy maaske lidt blegere end sædvanlig, — dog vil jeg ikke gøre min Ed derpaa.

Lorden saa' paa sit Ur; jeg laante hans Nøgle og stillede mit efter hans. Klokken var da ti Minutter over halv fire.